

РЕШЕНИЕ

№ 4211

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Елица Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3091** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ю. М. И. – полицейски орган при 05 РУ-СДВР срещу Решение № 20009736 от 02.02.2022 г. по НАХД № 4129/2020 г. на СРС, НО, 8-ми състав. С оспореното решение е отменена Заповед за задържане от 29.03.2020 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която И. К. А. е бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

В касационната жалба са изложени доводи, че решението е неправилно, незаконосъобразно поради допуснато нарушение на материалния закон. Касаторът счита, че съдът не е анализиран подробно доказателствата по делото, поради което е достигнал до неправилен извод.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител. В писмени бележи поддържа касационната жалба и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – И. К. А., чрез адв. Г. оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Ю. счита касационната жалба за

неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 29.03.2020 г., била издадена Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-051 от Ю. И. – полицаи при 05 РУ-СДВР, с което е задържано за 24 часа И. А. на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. В мотивите е записано, че след предупреждение съзнателно пречи на полицейските органи да изпълнят задължението си по служба.

В своето решение СРС е отменил заповедта като е счел, че е налице нарушение на процесуалните правила водещо до ограничаване на правото на защита на нарушителя. Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т.2 от ЗМВР предвижда, че полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Бланкетното възпроизвеждане на нормативната уредба в мотивите на заповедта не води до обосноваване на обжалвания акт. При неговото издаване полицейските органи е следвало да посочат определени факти, конкретно разпореждане или поведение което задържаното лице е следвало да извърши и действията, чрез които той пречи на полицейските органи да си изпълнят задълженията по служба.

Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като е допустимо мотивите, т.е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/. Други документи обуславящи нуждата от задържане на лицето не са представени като доказателства по делото.

СРС правилно е установил наличието на съществено процесуално нарушение при издаването на заповедта, водеща до ограничаване правото на защита на задържаното лице, поради което правилно е отменил заповедта.

При този изход на спора основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на разноски по делото. Представен е договор за правна защита и съдействие по чл. 38 от ЗА, респ. за оказване безплатна правна помощ и съдействие на И. К.. Предвид разпоредбите на чл. 38, ал. 1 от ЗА и чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, СДВР следва да заплати на адвоката на ответника сумата от 500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20009736 от 02.02.2022 г. по НАХД № 4129/2020 г. на СРС, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. С. Д. Г. - САК, сумата 500,00 лева, адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по реда на чл.38, ал.1 от ЗА.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.